

سرمایه‌گذاری خارجی:

تلخکامی‌های پس از دوران سرخوشی!

می‌شوند. «راندلف کوی» یک مشاور سرمایه‌گذاری در هنگ کنگ می‌گوید: «همه توجهات به چین جلب شده است.»

او که بیش از دو دهه بیشترین کارخانه‌های آسیای جنوبی شرقی را دیده و مسائل آنها را مطالعه کرده است ادامه می‌دهد: «آسیای جنوب شرقی بیش از این قادر به تأمین نیروی کار ارزان نیست، چین اگر بخواهد قادر است نیاز به مداد را برای همه جهان تأمین کند.»

در کل آسیا، با اقتصادهای گوناگون و در مراحل متفاوت از تکامل، ظهور و خیزش ناگهانی چین فرصتهای متعددی را ایجاد کرده تا روحیه «مبارزه‌جویی» بیدار شود ولی رقابت با چین و به مبارزه طلبیدن آن با جمعیتی بالای یک میلیارد نفر می‌تواند رقابتی جانکاه و نفس‌گیر باشد، به ویژه آنکه چین کشوری توسعه یافته نیست و زمینه‌هایی که برای توسعه در اختیار دارد می‌تواند سرعت رشد آن را به صورتی خارق‌العاده افزایش دهد. ازدهای زرد قادر به بسیج و تجهیز نیروی انسانی بی‌شمار و ارزان است و باز کردن جای پائی مستحکم در صادرات آسیای جنوب شرقی که در دهه گذشته افزایش معجزه‌آسا داشته برایش کاری چندانی مشکل نیست. صادرات آسیای جنوب شرقی بین

سالهای ۱۹۹۰ و ۱۹۹۶ سریعترین رشد را در جهان داشته است که در اولین نیمه سال جاری به ناگهان در سنگاپور، مالزی و تایلند دچار بحران و رکود شد. درست در همین زمان صادرات چین به رشد خیره‌کننده بیست و شش درصد رسید. یاران سابق در آسیای جنوب شرقی

مشروط بر آن که خودشان بخواهند این نکات ظریف را بفهمند و درک کنند!

●●●

چین حامیان، دشمنان و بی‌طرفان را جلب می‌کند. سرزمینهای وسیعش را به روی همگان گشوده و به صورت آهن ربائی عظیم در جذب سرمایه‌های خارجی درآمده است. امروزه چین به عنوان «موتور» رشد اقتصادی آسیا توصیف می‌شود. موتوری که اقتصاد کشور را به همه جهات می‌راند؛ در جهت رسیدن به ژاپن در یک رقابت فشرده، در جهت تن سائیدن به تن بیره‌های آسیا (کره جنوبی، تایوان، هنگ‌کنگ و سنگاپور) و در جهت جنوبی‌تر، بیره‌های جدید آسیای جنوب شرقی (مالزی، تایلند، اندونزی و فیلیپین). اقبال هم به یاریش آمده است و با مسخ معجزه اقتصادی آسیا، بحران پولی، سقوط بازارهای بورس و کاهش بودجه‌های بیره‌های قدیم و جدید، آینده را هدف گرفته است؛ گوئی نفس آتشین ازدهای زرد می‌رود تا همه اطرافیان را مقهور اقتدار خود کند. روئی کاسم بلو معاون رئیس شرکت عظیم نساجی دورابل تایلند می‌گوید این شرکت سیصد نوع کالای گوناگون تولید می‌کرد ولی در پایان سال جاری تعداد فراورده‌های آن به ۵۰ قلم کاهش خواهد یافت و دلیل آن را عدم توانایی در رقابت با غول همسایه‌اش توصیف می‌کند و می‌گوید: «خیزش اقتصادی چین سود نهانی ما را کاهش داده است.»

در جاوه جنوبی در اندونزی شرکت چند ملیتی تولید کفش نایکه با بکارگیری هیجده هزار کارگر اندونزیایی هر ماهه یک میلیون کفش تولید می‌کند و به هر کارگر روزانه سه دلار دستمزد می‌پردازد. در چین دستمزد کارگران صنایع کفشی نصف این مبلغ است، بنابراین شرکت سازنده در انتقال ماشین آلات خود به چین تردید به خود راه نمی‌دهد. روزگاری همین شرکت در کره جنوبی و تایوان فعال بود ولی به دلیل ناچیز بودن دستمزد کارگران در اندونزی مراکز تولیدی خود را به این کشور انتقال داد. ماری پانگستو مدیر مرکز مطالعات استراتژیک و بین‌المللی اندونزی می‌گوید کشورهای ما به تدریج در مرحله دوم سرمایه‌گذاری خارجی قرار می‌گیرند، زیرا این سرمایه‌ها به سرعت جذب چین

ماه گذشته، تعدادی از بیره‌های اقتصادی آسیا، همچنانکه ماکنی ساخته شده از کاغذ در زیر ریزش یک رگبار تند از هم وامی‌رود، در هم شکسته شدند. سقوط بورس‌های آسیا از توکیو و هنگ‌کنگ گرفته تا مالزی و اندونزی و تایوان ضربه هولناکی بود که در پی یک یا دو دهه موفقیت‌های اقتصادی در تعدادی از کشورهای جنوب شرقی آسیا، همه را بهت زده کرد. دامنه این سقوط و تزلزل تا بازار وال استریت در نیویورک کشیده شد. این سقوط چندان شدید بود که «بیل گیتز» سهامدار اصلی شرکت نرم‌افزار «مایکروسافت» فقط طی ۲۴ ساعت یک میلیارد و هفتصد و شصت میلیون دلار ضرر کرد. این ضرر هنگفت برای سرمایه‌دارانی چون «گیتز» ویرانگر نیست، زیرا به نوشته رسانه‌ها «گیتز» هنوز آنقدر ثروت دارد که می‌تواند کسری بودجه آمریکا را تأمین کند و باز هم ثروتمند باقی بماند!

اما این سقوط برای کشورهای سرمایه‌پذیر چه عواقبی خواهد داشت؟! اصولاً چرا اقتصاد این کشورها دچار چنین

تزلزل دهشتناکی شد؟ پاسخ را می‌توان در یک جمله خلاصه کرد: علت تزلزل در همان عاملی نهفته است که سبب رونق اقتصادی کشورهای مزبور شد، یعنی سرمایه‌های خارجی!

برگردان گزارشی از مجله تایم که در ذیل چاپ شده روی دیگر سکه سرمایه‌های خارجی را نشان می‌دهد؛ سرمایه‌هایی که سبب رونق اقتصادی این کشورها شد در اختیار گردانندگان شرکت‌های فراملیتی است، و ایسان هر جا که در سیاق سود بیشتری را محتمل بدانند، سرمایه‌ها را به همانجا خواهند کشید و دولتهای کشورها چاره‌ای ندارند جز آنکه بنشینند و نظاره‌گر باشند.

این گزارش برای آن گروه از دولتمردان خوش خیال ماکه راه توسعه را فقط در جلب سرمایه‌های خارجی یافته‌اند، نکات بدیعی دارد؛

اگر خود را به عنوان مسئولان این نابسامانی سرزنش نکنند دست کم از آن به خشم آمده‌اند و در فکر یافتن راه چاره‌اند؛ بعنوان مثال شرکت‌های ژاپنی میلیاردی دلار به صنایع تلویزیون، پلویز و یخچال در تایلند تزریق کرده‌اند تا این صنایع را که متعلق به خود آنها است و با سرمایه آنها برپا شده از نابودی نجات دهند. آنهایی که واقع‌بین‌تر و با تدبیرترند ظهور چین را از دریچه‌های دیگر می‌نگرند: شرکت الکتریکی ماتسوشیتای ژاپن، چین را همچون سرزمینی با فرصتهای بزرگ برای آینده ارزیابی می‌کند. یوجی ماریشیتا رئیس شرکت می‌گوید: «تایلند در حال ورود به دورانی با شرایطی مشکل است، ما نمی‌توانیم انتظار داشته باشیم که رشد در این کشور برای همیشه تضمین شود.» او برای چین آینده را ترسیم می‌کند و می‌گوید: «ماتسوشیتا امیدوار است تا پایان قرن جاری سه میلیارد و سیصد میلیون دلار در چین سرمایه گذاری کند.»

آسیای جنوب شرقی در دهه گذشته فوق‌العاده خوب عمل کرده است که مدیون سیاست‌های مثبت چون نرخ بالای پس‌انداز، سخت‌کوشی، سیاست‌های موفق دولتها و جذب سرمایه‌های خارجی به صنایع خود بوده است. رهبران این کشورها امروز در تردیدی بزرگ به سرمایه‌بند که آیا این سرمایه‌ها از اقتصاد آنها حذف و به چین سرازیر نخواهد شد؟ آیا کشورهایی چون اندونزی، تایلند، مالزی و فیلیپین در چنین شرایطی باز هم بپر هستند یا بدون سرمایه‌های خارجی چیزی جز بپر کاغذی نخواهند بود؟ ک.وای. لی یک مدیر برجسته در گروه تولید کامپیوتر «آسر» در تایوان در پاسخ به این سؤال می‌گوید: «دقیقاً همین‌طور خواهد شد.» پانزده سال است که مشخص شده کارگر چینی همان توانایی‌های کارگران دیگر کشورهای آسیای جنوب شرقی را دارد.

ماشین عظیمی بنام «چین»

تا سال جاری چین از نظر رشد اقتصادی با بیای سایر کشورهای منطقه پیش می‌رفت ولی از هم پاشی‌های اخیر اقتصادی در کشورهای منطقه اقتصاددانان را بر آن داشت که افق‌های آینده اقتصاد این کشور را به بررسی مجدد بگیرند و به ترسیم تمهیدات و سیاست‌های تازه بپردازند، ناظران بازار نیز سقوط ارزش‌های کشورهای منطقه را که از تایلند به دلیل سقوط شدید صادرات آغاز شد ناشی از ضعف استخوان‌بندی اقتصاد این کشورها می‌دانند. انتظار می‌رود در آینده‌ای نه چندان دور وضع اقتصادی آسیا بهبود یابد ولی نباید انتظار داشت که این رشد با نرخی شکوفان که در گذشته بر این اقتصاد حاکم بود بار دیگر ظاهر شود، ولی البته باید چین را از این

قاعده مستثنی کرد. صادرات تولیدات ناشی از کارگر ارزان در چین عاملی بزرگ در اقتصاد چین است که بوسیله دنگ شیائو پینگ رهبر فقید چین بدعت گذاشته شد. گردهم آئی بزرگ حزب کمونیست در چین در اواسط ماه سپتامبر ضمن ارائه طرح‌های اصلاحی بار دیگر بر سرعت بخشیدن به روند تولید به منظور صادرات تأکید کرد. چین چهل درصد از مصرف کفش جهان را تولید می‌کند که آغازی است برای دستیابی به تولید کالاهای دیگر و رساندن نرخ تولید این کالاها به میزان تولید کفش. پرزیدنت جیانگ زمین بزگسترش سیصد هزار واحد تولیدی بخش خصوصی، و بموازات آن توسعه واحدهای دولتی تأکید می‌کند و انتظار دارد چنین سیاستی به تولید انبوه انواع کالاها و ایجاد اشتغال برای میلیونها کارگر چینی منجر شود. «تیم کاندون» یک اقتصاددان کارشناس مسائل آسیا می‌گوید: «چین ماشین عظیمی در اختیار دارد که محصولات آن شبیه کل محصولات است که در سر تا سر جهان تولید می‌شود ولی تا چه مدت قادر است هزینه‌های تولید را در سطح پائین کنونی حفظ

کند؟» صاحبان صنایع تایوان بیشتر به ویژه در زمینه الکترونیک در خاک اصلی چین تمایل نشان می‌دهند تا هر چه بیشتر از نیروی کار ارزان در این سرزمین پنهان و پرجمعیت بهره‌مند شوند. مرکز اطلاعات بازار در تایوان که یک سازمان دولتی است معتقد است در سه سال آینده چین موفق خواهد شد صادرات کامپیوترهای خانگی را به هفت میلیون و نهصد هزار دستگاه برساند که رقمی است برابر صادرات ژاپن در سال گذشته. لانگ یانگتو معاون وزیر تجارت و همکاریهای خارجی چین اوائل ماه جاری در مصاحبه‌ای با روزنامه هرالد تریبون گفت چین ممکن است برای سی تا شصت سال آینده همچنان منبعی بزرگ از نیروی انسانی ارزان باقی بماند و به همین جهت جهانیان باید به مقررات بازار در چین که کارگران ارزان از اصول آن است

احترام بگذارند.

مدیران اقتصادی در آسیای جنوب شرقی تمایل به کنار آمدن و همزیستی با ازدهای سرپایا شوق و اراده برای توسعه را دارند و بدیهی است این مدیران با غفلت از شناخت راه‌هایی که چین برای پیشرفت برگزیده است خردمندانه عمل نکرده‌اند. برای مثال سنگاپور در رابطه‌ای تجاری خود با چین به این نکته روانی توجه داشته است که آنها یک رابطه تجاری یک طرفه را نمی‌پذیرند و بدهستان را می‌پسندند. سنگاپور به رغم داشتن استاندارد زندگی بالاتر از انگلستان و سطح دستمزدی بالاتر از سطح دستمزدها در شهرهای بزرگ برزیل برای چند دهه ذائقه چینی‌ها را در خرید کالاهای خود بررسی کرده و حتی در بخش‌هایی از صنعت که با چین مرتبط است کارگران خود را آموزش‌های اختصاصی داده است و از این گذشته، عدم موازنه تجارت با چین تا حدودی به زیان خود پذیرفته است به این امید که در آینده با جلب بیشتر چینی‌ها این زیانها را جبران کند. در نیمه اول سال جاری صادرات کامپیوتر و لوازم اداری به دو

تعمیرگاه زنجیرهای بلدوزر

آرمن آکساندریان
آرشاویر کشیشیان

تلفن: ۶۶۹۱۰۴۴ - ۶۶۹۷۵۷۰

آدرس: تهران - سه‌راه آذری، خیابان زرنده،
روبروی بانک تجارت، شماره ۱۰۳

POCLAIN
HEPCO

زمینه از نظر ارزش ۲۵۰ درصد افزایش یافته، گرچه یکی از دلایل چنین رابطه‌ای تا حدودی فنی است ولی حقیقتی که در آن نهفته این است که چینی‌ها آمادگی و ظرفیت رقابت در داد و ستد کالاهای مصرفی را دارند. کشورهای پرجمعیت آسیای جنوب شرقی نظیر اندونزی (۲۰۰ میلیون فیلیپین (۷۲ میلیون)، تایلند (۶۱ میلیون) و مالزی (۲۱ میلیون) از چنین قدرت و ظرفیت رقابتی در هراسند. اینها به لطف سرمایه‌گذارهای هنگ‌کنگ خارجی موفق شده‌اند صادراتی پر حجم و سالم داشته باشند، پایتخت‌های آنها از محل درآمد همین صادرات تغییر شکل داده. خیابانها پر از اتومبیل‌های سیستم بالا شده و شرکت‌های معاملات املاک و بازارهای بورس رونق یافته است. با این حال چنین رونقی دیرپا نبود و گشایش دروازه‌های چین با نیروی کار ارزان و امکانات بالقوه به جذب سرمایه‌های موفق شده است که در طول چند دهه اقتصاد کشورهای آسیای جنوب شرقی را رونق حارق‌العاده بخشید. انتظار می‌رود رشد اقتصادی تایلند در سال جاری ۲/۵ درصد سقوط داشته باشد. این کشور مجبور شد در ماه اوت گذشته هفده میلیارد و دو بیست میلیون دلار از صندوق بین‌المللی پول قرض کند.

سقوط همه جانبه

افزایش دستمزدها یکی از دلایل چنین سقوطی است. به عنوان مثال سطح دستمزدها در صنایع نساجی تایلند در سال ۱۹۹۴ از شصت دلار در ماه تجاوز نمی‌کرد. در سال جاری دستمزدها در همین صنایع به ۱۵۰ دلار در ماه رسید که موجب زبانی به میزان هفتاد درصد برای این صنایع شد.

سقوط در تایلند همه جانبه است. بانکها که شاهد افت درآمد در صنایع و ظاهر شدن زبانهای هنگ‌کنگ در بازرگانی این کشور هستند از تخصیص اعتبارهای تازه به صنایع آکراه دارند. تایلند برای خلاصی از چنین وضعی در صدد است از صنایع قدیمی خود چشم‌پوشی کند و به صنایع مدرن و الکترونیک روی آورد، ولی برای رقابت در چنین جبهه‌ای مجبور به رقابت با کشورهایی است که در این زمینه دارای قدمت و تجربه هستند. فعالیت در این رشته‌ها زمانی برای تایلند مشکلتر می‌شود که جهان شاهد سقوط شدید قیمت‌های پولک‌های الکترونیک (Memory Chip) است. شاید تایلند تنها کشوری در آسیای جنوب شرقی باشد که از اینجا رانده و از آنجا مانده است و بحران اقتصادی در تار و پود اقتصاد آن ریشه دوانده است.

کارآفرینان و مدیرانی که برپایه صنایع مدرن در تایلند بررسی می‌کنند متوجه شده‌اند که این کشور با فقر شدید نیروی انسانی فنی روبرو است. گرچه در دهه‌های

اخیر آموزش ابتدائی در تایلند بهبود یافته ولی سطح آموزشهای دانشگاهی دچار ضعف است و در سالهای رونق بسیاری از فارغ التحصیلان دانشگاهها جذب حوزه‌های معاملات املاک و بانکداری شده‌اند. در بسیاری از بخش‌های صنعت با آنکه ماشین آلات کارائی لازم را برای تولید با کیفیتی مطلوب دارند ولی فقدان نیروی فنی ماهر در زمانی که این ماشین آلات نیاز به نگهداری و تعمیرات دارند کارائی خود را از دست می‌دهند. یکی از شرکت‌های بزرگ نساجی اخیراً پس از جستجوی بسیار برای یافتن تکنسین‌ها و مهندسان ماهر در بازار کار تایلند و ناکامی در تلاشهایش مجبور شد متخصصان مورد نیاز خود را از چین وارد کند. یکی از مدیران یک شرکت ساعت‌سازی که شعباتی در تایلند، هنگ‌کنگ و شانگهای دارد می‌گوید چینی‌ها از کار در صنایع الکترونیک لذت می‌برند و بنابراین هم دارای متخصصان خوب هستند و هم از تکنولوژی مطلوب در این رشته برخوردارند. آنها کارتهای اعتباری هوشمند می‌سازند، از نداشتن تلفن به برخورداری از تلفن همراه جهش کرده‌اند. یک کارشناس مسائل صنعتی در چین می‌گوید چینی‌ها نوزده میلیون نفر نیروی کار متخصص در اختیار دارند که می‌تواند پشتوانه‌ای عظیم برای کل آسیا باشد، سایر کشورهای آسیائی دست کم ده سال زمان لازم دارند تا به مشابه چنین نیروی دسترسی پیدا کنند.

ترکش‌های سقوط تایلند به سایر کشورهای آسیای جنوب شرقی نیز اصابت کرده است. در فیلیپین صادرات مواد غذایی در سال ۱۹۹۶ حدود ۲۷ درصد کاهش داشت: شرکت «برندا توازون» که به آمریکا و خاورمیانه پوشاک صادر می‌کرد کارخانجات خود را در مانیل تعطیل کرد. (پوشاک بزرگترین رقم صادراتی فیلیپین است). یک مدیر صنعت در مانیل می‌گوید کالاهای ماروز به روز قدرت رقابت خود را از دست می‌دهند.

در اندونزی کالاهای ساخته شده در سال ۱۹۹۶ بالغ بر ۶۴ درصد صادرات کشور را تشکیل می‌داد که این رقم در ده سال پیش ۳۱ درصد بود، چنین ارقامی با توجه به اتکاء اقتصاد اندونزی بر نفت، گاز و چوب در خور توجه است. اندونزی مدت ۲۵ سال است که رشد سالانه‌ای برابر ۶/۵ درصد دارد که افزایش دستمزدها می‌رود که به این رشد لطمه وارد آورد. سی-اس-یوان تحلیلگر بازرگانی در جاکارتا می‌گوید صنایع کفش اندونزی تا این لحظه قدرت رقابت خود را با رقیبان خود در جنوب چین حفظ کرده است ولی به نظر نمی‌رسد بیش از این قادر به ادامه چنین وضعی باشد و هشدار می‌دهد: «شمال چین هم قسمتی از خاک چین است که در آن دستمزدها ۲۰ درصد از جنوب کمتر است.»

وضعیت مالزی...

مالزی که تا قبل از سقوط سال جاری بالاترین رشد اقتصادی را در جهان داشت و مسابقه‌های تنگاتنگ را به رهبری مهاتیر محمد نخست‌وزیر افزون طلب برای تبدیل کشور به مرکز صنایع پیشرفته آسیا آغاز کرده بود، امروز بسیاری از رویاهایش بر باد رفته است، مالزی برای حفظ برتری خود نسبت به چین نیاز به تخصصهای پیشرفته بیشتری دارد که در گذشته از سرمایه‌گذاری در آموزش و تربیت نیروی کار با تخصصهای بالا غفلت ورزیده است. هوانگ چین بانک مدیر مرکز اطلاعات بازار تایوان می‌گوید: «جمعیت مالزی اندکی کمتر از تایوان است ولی در مالزی تنها هشت دانشگاه وجود دارد در حالی که تعداد دانشگاههای تایوان ۵۶ است.» سرمایه‌گذاری در صنایع مالزی در سال ۱۹۹۶ بالغ بر ۶ میلیارد دلار بود که در شش ماهه اول سال ۱۹۹۷ تنها یک میلیارد و نهصد میلیون دلار به بخش صنایع اختصاص یافته است.

با این حال هر یک از کشورهای آسیای جنوب شرقی در مسائل اقتصادی خود خالی از اقتدار و انعطاف‌پذیری نیستند. فیلیپین در سال جاری افزایش صادراتی به میزان ۲۲ درصد خواهد داشت که یکی از دلایل عمده آن چرخش به سوی تولید کالاهای الکترونیک است. تحویل پایگاه هوایی و تأسیسات نیروی دریایی آمریکا به فیلیپین، منطقه لوزون را که این پایگاهها در آن قرار داشت به منطقه‌ای صنعتی-تجاری برای رساندن سریع کالاهای تولیدی در فیلیپین به بازارهای مصرف تبدیل کرده است. شرکت‌های اتومبیل‌سازی ژاپن به تایلند به عنوان پایگاه منطقه‌ای تولید اتومبیل و وسایل یدکی متکی هستند. بسیاری از سرمایه‌گذاران همچنان به سرمایه‌گذاری در اندونزی و بازار پرکشش آن تمایل دارند، از این گذشته سقوط ارزش پولهای کشورهای این منطقه بسیاری از مشتریهای کالاهای تولیدی در این کشورها را به خرید اجناس ارزان ترغیب کرده است. این مشتریها به خریدهای عمده قبل از آنکه بحران کنونی مرتفع شود هجوم آورده‌اند.

چهار ببر قدیمی و اصلی آسیا همچنان اقتداری بالقوه دارند و از ظهور اژدهای زرد واهم‌های به خود راه نداده‌اند با این همه نگران نیز هستند، سنگاپور به تکامل صنعتی تحسین برانگیزی نائل شده است ولی نیروی کار کشور تنها یک میلیون و هشتصد هزار نفر است و در رقابت جهانی تنها بر تک صنعت خود یعنی صنایع الکترونیک متکی است. هنگ‌کنگ که از مدت‌ها پیش بر بلند آسمانهای جنوب چین پرواز می‌کرد از ژوئیه گذشته به خاک اصلی چین پیوسته است و چین بسیاری از نیروی کار متخصص خود را به هنگ‌کنگ گسیل و به

مدیران هنگ‌کنگی اجازه داده است در زمینه‌های طراحی صنعتی، ترتیبات کشتیرانی و خدمات عمومی نظیر هتل و رستوران‌داری چون گذشته فعال باشند. نیروی کار ارزان و فراوان شاید موجب رونق در بخشهایی از اقتصاد هنگ‌کنگ شده باشد. مدیر یک شرکت بین‌المللی تولید کفش در هنگ‌کنگ می‌گوید یک کشتی سریع‌السیر مدت ۹۰ دقیقه از هنگ‌کنگ تا محل کارخانه دائماً در حرکت است و کارکنان کارخانه را به سرعت جابجا می‌کند. کارکنان او از دریافت ساعتی ۴۴ سنت بسیار راضی هستند زیرا دستمزد کارگران مشابه در خاک اصلی چین نصف این مقدار است. کالاهای تولیدی کارخانه ظرف چهار روز به کشتی‌ها بارگیری و به بازار مصرف گسیل می‌شوند. این مدیر با اطمینان می‌گوید که ظرف پنج سال آینده درآمد کارخانه را به سه یا چهار برابر خواهد رساند. بوفورد کالینز مدیر شرکت سازنده کفش «ایرواک» که یک شرکت امریکائی است می‌گوید: «علت این که این شرکت کارخانجات خود را در اندونزی و ویتنام مستقر کرده این است که کشورهای اروپائی محدودیت‌هایی برای کشورهای

صادرکننده کفش قائلند و اگر چنین محدودیت‌هایی وجود نداشت دلیلی نداشت که ما در کشورهای دیگر سرمایه‌گذاری کنیم و همه سرمایه‌گذاری خود را به چین منتقل می‌کردیم.» شاید تایوان بالاترین روابط تجاری را با خاک اصلی چین داشته باشد، این روابط در سالهای ۱۹۸۰ تقریباً غیرعلنی برقرار شد و در سال ۱۹۹۱ علنی شد. بیش از سی هزار شرکت تایوانی در چین سرمایه‌گذاری کرده‌اند که حجم سرمایه‌گذاری آنها به سی و شش میلیارد دلار بالغ می‌شود، تایوان تولیدکننده انبوه چتر، لامپهای رنگی مخصوص جشنها، ماشین حسابهای ارزان قیمت است و در زمینه تولید کامپیوتر نیز با سرمایه‌ای به میزان ۲۴ میلیارد دلار پس از امریکا و ژاپن در مرتبه سوم جهانی قرار دارد که چنین موفقیتی مرهون برخورداری از تکنولوژی پیشرفته در داخل کشور و نیروی کار ارزان در خاک اصلی چین است. سرمایه‌گذاریهای تایوان در چین به صنایع الکترونیک منحصر نمی‌شود، مارتین لی یک سرمایه‌گذار تایوانی در صنایع کفش گرچه بخش تحقیقات و توسعه شرکتش را در تایپه مستقر کرده ولی

کارخانجات تولید کفش شرکت یکی در اندونزی و دو واحد بزرگ آن در خاک چین مستقر است، لی می‌گوید: «چین جای بهتری برای سرمایه‌گذاری تایوانی است، ارتباط بسیار آسان است و اطلاعات وسیعی از وضعیت بازار در دسترس قرار دارد.» بدیهی است تنها دلیل حضور شرکت آقای لی در خاک چین امکانات و تسهیلات تولید نیست بلکه بازار عظیم آن است، او می‌گوید: «ما به این دلیل در چین هستیم که تقاضای عظیمی برای کامپیوتر وجود دارد، این بازار سالانه ۷۰ تا ۸۰ درصد رشد دارد که سرانجام به بزرگترین بازار آسیا تبدیل خواهد شد.» و امروز عقیده عموم بر آن است که در جنگل نوین اقتصاد در قرن آینده ازدهای چین ممکن است همه رقیبان را از میدان به در کند.

مأخذ: مجله تایم - ۲۹ سپتامبر ۱۹۹۷
برگردان از سرویس ترجمه «گزارش»

کاملترین نقشه تهران منتشر شد

این نقشه که عنوان آن «تهران امروز» است توسط سازمان جغرافیائی و کارتوگرافی گیتاشناسی در مقیاس ۱:۱۲۰۰۰ و اندازه ۳۰۰ × ۲۷۰ سانتیمتر (۱۵ شیت) به چاپ رسیده و حاوی تازه‌ترین اطلاعات مربوط به گسترش محدوده شهر تهران و شبکه بزرگراههای جدید (یادگار امام، نور، کردستان، نیاوران، شرق تهران، قلعه مرغی و...) می‌باشد.

نقشه‌های فرعی که در این مجموعه به چاپ رسیده عبارتند از:

- ۱- نقشه متروی تهران به مقیاس ۱:۱۰۰۰۰۰ در این نقشه کلیه مسیر خطوط مترو با شماره و رنگهای مختلف مشخص گردیده.
- ۲- نقشه مناطق بیست و دوگانه تهران به مقیاس ۱:۶۳۰۰۰ در این نقشه نیز محدوده مناطق با رنگ و شماره مربوطه به خود از دیگر مناطق تفکیک شده است.
- ۳- نقشه منطقه بازار تهران به مقیاس ۱:۲۳۰۰ شامل محدوده بازار، سرا، تیمچه و دیگر اماکن موجود که با رنگ و علائم مخصوص قابل رؤیت می‌باشد.

آدرس مرکز پخش: تهران، خیابان انقلاب اسلامی، چهارراه ولی عصر، ضلع شرقی پارک دانشجو، خیابان رازی، خیابان استاد شهریار، شماره ۱۵، کدپستی ۱۱۳۳۷
تلفن: ۶۷۹۳۳۵، ۶۴۵۳۶۰۳، فاکس: ۶۷۵۷۸۲ (۰۲۱)، سازمان جغرافیائی و کارتوگرافی گیتاشناسی

مدیران و مجریان محترم پروژه‌های ساختمانی

شرکت آژند لیدلور لسه با اتکا به توانایی و تجارب چند ساله خود ضمن گسترش و تدلوم همکاری با شرکتهای محترم ساختمانی بتواند نقش شایسته‌ای در استمرار سازندگی و توسعه ایران اسلامی ایفا نماید.

لذا در صورت تمایل دستور فرمایید همکاران محترم شما جهت تأمین مصالح ساختمانی و اخذ آخرین اطلاعات مربوط به قیمت انواع مصالح با ما تماس حاصل نمایند.

شرکت آژند

تهران، خردملد جنوبی، ساختمان شماره ۲، طبقه ششم
تلفن: ۸۸۴۴۲۰۹